

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **O. Ch. E.**, zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Policie ČR, Služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 11.2.2010, č.j. CPR-16723-1/ČJ-2009-9CPR-C220,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 19.3.2010 se žalobce (v žalobě a podáních svého zástupce ve správním spise označovaný O. Ch. E., v rozhodnutí žalovaného i podané žádosti E.) domáhá přezkoumání rozhodnutí Policie ČR, Služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 11.2.2010, č.j. CPR-16723-1/ČJ-2009-9CPR-C220, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení vydanému Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Brno, Inspektorátem cizinecké policie Brno (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 15.10.2009 č.j. CPBR-15944/CI-2009-064061. Posledně citovaným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle § 169 odst. 7 písm. d/ zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia.

Žalobce v podané žalobě namítá, že správní orgán se v rámci odůvodnění spokojil pouze s konstatováním, že platné vízum měl účastník řízení uděleno do 15.2.2009 za účelem studia a vzhledem k tomu, že jeho žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla podána dne 3.9.2009, nesplnil tak povinnost předpokládanou ustanovením § 47 odst. 1

zákona o pobytu cizinců podat žádost nejdříve 120 a nejpozději 14 dní před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, a že výhradně k části spočívající v povinnosti cizince podat žádost v uvedené lhůtě byla jeho žádost správním orgánem posuzována.

Dále žalobce uvádí, že správní orgán zpochybnil jeho tvrzení, že chtěl podat žádost o prodloužení povolení na přelomu ledna a února 2009, jelikož žádost byla podána poštovní službou a to až dne 3.9.2009. Správní orgán tvrdí, že každá žádost podaná na ICP Brno je řádně nabrána a zpracovávána, toto tvrzení však dle žalobce nemá oporu v praxi při přijímání žádostí správním orgánem, což dokazuje na jiném správním řízení u téhož orgánu (č.j. CPBR-21360/ČJ-2008-61PB-CI), kdy údajně žadatel osobně podal u správního orgánu svoji žádost, ten ji přijal a následně žadateli vrátil zpět s tím, že na přední straně byla odtržena část, na které bylo otisknuto razítko správního orgánu osvědčující příjem žádosti.

Žalobce poukazuje na sdělení správního orgánu ze dne 16.9.2009, č.j. CPBR-15944/CI-2009-064061 z něhož dovozuje, že správní orgán v něm sám připustil možnost, že účastníkovi řízení se nemuselo u správního orgánu na přelomu ledna a února 2009 podařit podat žádost o prodloužení platnosti k dlouhodobému pobytu.

Z uvedeného pak pro něj vyplývají pochybnosti k určení doby, kdy se účastník dostavil ke správnímu orgánu a hodlal podat zmiňovanou žádost, a protože tedy nebyl prokázán opak, má za to, že by mělo být postupováno podle ust. § 40 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a v pochybnostech tak považovat lhůtu za zachovanou.

Žalobce namítá rozpor odůvodnění napadeného rozhodnutí se zákonem, konkrétně s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Má za to, že toto kogentně upravuje náležitosti odůvodnění rozhodnutí, které mimo jiné musí obsahovat i informaci, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníků. Tvrdí, že ačkoliv podal správnímu orgánu vyjádření k podkladům rozhodnutí, ve kterých uváděl skutečnosti a námitky, správní orgán se s nimi nevypořádal způsobem dle uváděného ustanovení správního řádu. Rozhodnutí správního orgánu proto považuje za nepřezkoumatelné. Správní orgán dle něj vždy pouze odůvodnil část skutečnosti, že správní orgán nemá žádost žalobce z ledna a února 2009 ve své interní evidenci, nikdy však nezjišťoval, zda tuto žádost podával.

Žalobce nikdy nerozporoval argumentaci žalované, že cizinec nemá nárok na pobyt na území ČR sám o sobě, nicméně rozhodnutím soudu má za zasažená svá ústavní práva – konkrétně právo na spravedlivý proces a právo na realizaci veřejné moci pouze v zákonném rámci a za dodržení zákona a zákonných pravidel, dále na soukromý a rodinný život (žádal o udělení pobytu a prokázal blízký vztah s občankou ČR a studium na vysoké škole v ČR), nebo i respektování mezinárodních závazků na ochranu lidských práv.

Argumentaci žalované, že usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesním a správní orgán tak není povinen zkoumat přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života cizince, považuje za nesprávnou a poukazuje na judikaturu Ústavního soudu (sp. zn. IV. ÚS 324/96). Připomíná, že jsou hmotná ústavní práva, která mohou být dotčena i za situace, kdy obecně není právní nárok cizince na pobyt na území a v této souvislosti zmiňuje další judikát Ústavního soudu (sp. zn. Pl. ÚS 26/07) a rozsudek Krajského soudu v Plzni (sp. zn. 57 Ca 34/2009).

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, doručeném Městskému soudu v Praze dne 26.7.2010, konstatoval průběh řízení a v konkrétních tvrzeních odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že se v rámci odvolacího řízení již skutečnostmi tvrzenými v žalobě zabýval. Má za to, že správní orgán prvního stupně řádně odůvodnil výrok svého rozhodnutí,

zjistil stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, konkrétně popsal veškeré relevantní skutečnosti a úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů a že tedy ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu rozhodl v souladu s příslušným ustanovením zákona o pobytu cizinců.

Žalobce repliku k vyjádření žalovaného nepodal, výslovně pak souhlasil s rozhodnutím soudu bez jednání ve smyslu ust. § 51 s.ř.s.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobci byl udělen přechodný pobyt na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem studia s dobou platnosti do 15.2.2009.

Dne 4.9.2009 došla Policii České republiky, oblastnímu ředitelství služby cizinecké policie Brno, oddělení povolování pobytu Brno žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR (datována 3.9.2009). Tuto žádost za účastníka podal Mgr. Marek Sedlák, advokát v plné moci a v této uvádí, že krom předložení plné moci pro něj správní orgán upozorňuje, že tuto žádost podal účastník osobně na přepážce ICP Brno, OOP Brno dne 13.2.2009, ale inspektor tuto nepřijal s tím, že ji podává po zákonem stanovené lhůtě a účastníkovi ji vrátil, aniž by řádně zahájil řízení. Žádný doklad o tomto tvrzení spis neobsahuje.

Na tohoto podání navazuje ve spise kopie protokolu o deliktu ze dne 29.7.2009, dle kterého se téhož dne žalobce dostavil na OPP Brno a oznámil, že na území pobývá bez platného víza. Následnou lustrací bylo zjištěno, že mu skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu, které bylo platné do 15.2.2009, tento si pobyt neprodloužil, pobýval na území ČR bez platného víza a tím se dopustil přestupku podle § 157 odst. 1 písm. m/ a tudíž jsou dány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm.c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne bylo se jmenovaným zahájeno řízení o správním vyhoštění a cizinci byla za přestupek udělena bloková pokuta ve výši 1.000,-Kč, která byla na místě zaplacená. Byl vydán výjezdní příkaz č. GAA 0091735 s dobou platnosti do 14.8.2009. Dne 14.8.2009 bylo řízení o správním vyhoštění zastaveno podle § 66 odst. 2 správního řádu s odkazem na ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a vydáno výjezdní vízum s platností do 12.9.2009.

Dne 11.9.2009 byl u Inspektorátu cizinecké policie Brno sepsán protokol o vyjádření se účastníka správního řízení, ve kterém mimo jiné žalobce uvádí, že v Nigerii má rodiče. Žádá o vydání tzv. překlenovacího štítku a tuto žádost odůvodňuje tím, že již na přelomu ledna a února 2009 podal u správního orgánu několikrát žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia, tyto však mu byly správním orgánem vráceny, aniž tento zahájil jakékoliv správní řízení, jak to dle něj vyplývá z protokolu ze dne 29.7.2009. Závěrem uvádí, že na území ČR žije ve společné domácnosti se svojí družkou L. Ř. Je si vědom, že na území ČR pobývá na výjezdní příkaz s platností do 12.9.2009, ale stejně má za to, že jeho pobyt je oprávněný podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno dne 16.9.2009 zástupci žalobce sdělilo, že na překlenovací štítek nemá nárok z důvodu pozdního podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení. Ve sdělení (v reakci na tvrzení v protokolu z 11.9.2009) uvedlo, že

žádost mohla být podána v zákonem stanovené lhůtě, pokud jak tvrdí, se ji nepodařilo podat osobně, i zmocněncem nebo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a to i bez náležitostí, pak by byl žalobce vyzván k odstranění vad podání. Pokud by osobně žádost podával a trval na ní byla by přijata a zaevidována. V dalším bylo odkázáno na postup žalobce dne 29.7.2009, kdy se osobně dostavil a oznámil, že na území pobývá bez platného víza.

Výzvou ze dne 23.9.2009 dostal žalobce možnost seznámit se s podklady a vyjádřit se k uvedené věci o prodloužení povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia a tuto prostřednictvím právního zástupce využil. Ve svém vyjádření z 12.10.2009 stejně jako později v žalobě žalobce polemizuje s tvrzením správního orgánu o tom, že žádnou žádost na přelomu ledna a února 2009 nepodal a vyvozuje závěr o tom, že správní orgán sám připouští možnost podání této žádosti.

Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno svým rozhodnutím ze dne 15.10.2009, č.j. CPBR-15944/CI-2009-064061 řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastavilo z důvodu, že žalobce nesplnil povinnost podat žádost ve lhůtě dle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a jeho tvrzení o snaze a nemožnosti podat tuto žádost na přelomu ledna a února se nezakládá na pravdě.

Dne 3.11.2009 podal zástupce žalobce proti tomuto usnesení odvolání, které odůvodnil dne 18.11.2009 stejně jako později uvedl v žalobě.

Rozhodnutím ze dne 11.2.2010 žalobou napadeným, vydaným Policií ČR, služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie, bylo odvolání žalobce zamítnuto a původní usnesení správního orgánu potvrzeno s tím, že posledním dnem pro podání žádosti byl den 2.2.2009. Žalobce podal podání k poštovní přepravě až dne 3.9.2009 a nesplněním lhůty ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak zaniklo oprávnění podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.r.s.) a věc posoudil takto:

Žalobce v první řadě namítá, že se správní orgán v rámci odůvodnění pouze spokojil s konstatováním, že žalobce nesplnil povinnost předpokládanou ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podat žádost nejdříve 120 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Žalobce tvrdí, že chtěl žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu několikrát podat na přelomu ledna a února 2009, leč tyto žádosti nebyly správním orgánem přijaty a nebylo ohledně nich zahájeno ani žádné řízení.

Soud se zaměřil na přezkoumání správnosti závěrů správních orgánů o tom, že žalobce nepodal žádost o prodloužení v rozmezí předpokládaném ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (když ani žalobce netvrdí, že by mu v podání žádosti bránily překážky podat žádost do tří pracovních dnů poté, co pominuly možné překážky). Jak je uvedeno ve správním spise, platné povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR měl žalobce do 15.2.2009, žádost o

prodloužení platnosti povolení k pobytu v souladu se zákonem o pobytu cizinců by tak musel podat nejdříve 120 dnů a nejpozději 14 dnů před uplynutím tohoto data, nejpozději tedy 2.2.2009, nebo pokud by mu v tom bránily důvody na jeho vůli nezávislé mohl by tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. Důvodem na vůli žalobce nezávislým nemůže být však žalobcem tvrzené nepřijetí žádosti správním orgánem na přelomu ledna a února 2009.

Ze správního spisu vyplývá, že prvním, objektivně doloženým úkonem ohledně prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo až podání právního zástupce žalobce ze dne 3.9.2009, ve kterém sice tvrdí neúspěšný pokus o osobní podání v rozhodné době, ale tento nijak blíže nedokládá. Z údajů o deliktu ze dne 29.7.2009 pak plyne, že se tento den žalobce dostavil na OPP Brno s oznámením, že na území pobývá bez platného víza a následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobci skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu už dne 15.2.2009. Skutečnost, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla podána nikoli v zákonné lhůtě nemůže zvrátit ani tvrzení žalobce, že již dne 29.7.2009 uvedl tvrzení obdobné. Z postupu správních orgánů z 29.7.2009 vyplývá, že ani v té době nebylo toto tvrzení o pokusu podání žádosti shledáno důvodným a nebylo nijak doloženo. Soud nemůže vycházet z tvrzení ničím nedoložených, které jsou v rozporu se stavem plynoucím ze správního spisu a které ani nekorespondují s logickým postupem žadatele o prodloužení povolení k pobytu, který lze rozumně předpokládat. Žalobce prostřednictvím svého zástupce podal žádost o prodloužení až dne 3.9.2009 (doručenou 4.9.2009), tedy po marném uplynutí doby, kdy ji dle zákona o pobytu cizinců mohl podat, ačkoli si byl vědom a minimálně od 29.7.2009 mu bylo zřejmé, že lhůta k podání žádosti marně uplynula a že jeho tvrzení o pokusech takovou žádost podat v rozhodné době nebylo jako relevantní uznáno. Žádost ze dne 3.9.2009 podal pak těsně před vypršením výjezdního víza s platností do 12.9.2009, které mu bylo vydáno po zastavení řízení o správním vyhoštění dnem 14.8.2009. Ani z tvrzení žalobce samého neplyne žádný důvod, který mu bránil postupovat při podání žádosti v rozhodné době (lednu či únoru 2009) stejně, jak učinil následně 3.9.2009, tedy podat žádost písemně prostřednictvím zvoleného zástupce, tím spíše, pakliže jak opakovaně tvrdí, pokus o osobní podání nebyl úspěšný. K tomu nutno poukázat na zjevný rozpor, kdy později žalobce (prostřednictvím svého právního zástupce) hovoří v protokolu z 11.9.2009 o několika pokusech podání žádosti (a tedy několika odmítnutích jejího přijetí), ovšem ještě v žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 3.9.2009 zástupce žalobce uvádí pouze jediný pokus o osobní podání na přepážce ICP Brno, OPP Brno dne 13.2.2009 a odmítnutí přijetí účastníkovi inspektorem cizinecké policie s vysvětlením, že tuto podává již po zákonem stanovené lhůtě. Soud neshledal proto jeho obecné nijak nedoložené tvrzení věrohodným a dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval správně v souladu s ust. § 169 odst. 7 písm. d/ zákona o pobytu cizinců, když řízení o žádosti ze dne 3.9.2009 zastavil a žalovaný následně zamítl odvolání žalobce a napadené usnesení potvrdil.

Žalobce z citace sdělení správního orgánu ze dne 16.9.2009, č.j. CPBR-15944/CI-2009-064061: „jak dále cizinec uvádí do protokolu, nepodal na přelomu ledna a února žádnou žádost, protože pokud byl na našem oddělení a trval by na podání žádosti, tak bychom takovou žádost přijali a řádně zaevidovali v našich informačních systémech. **Přestože by se mu nepodařilo takovou žádost podat osobně,** mohl ji podat v zastoupení nebo prostřednictvím poštovních služeb, jak již je shora uvedeno“ dovozuje, že správní orgán sám připustil možnost, že se žalobci na přelomu ledna a února 2009 nemuselo podařit podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Z citovaného textu však přes

drobnou kostrbatost naprosto jasně vyplývá, že správní orgán žádnou takovou možnost ani náznakem nepřipustil, pouze upozornil na alternativy k podání žádosti i jinou cestou, než osobním předáním (nehledě k faktu, že pokud by žalobce žádost podal prostřednictvím pošty ihned poté, co mu jej správní orgán odmítl přijmout, jak tvrdí, disponoval byl dokladem o podání). Tuto konstrukci žalobce soud považuje za značně zavádějící a jako takovou i naprosto nepodloženou. Ze shora uvedeného sdělení správního orgánu tak podle soudu nevyplývají pochybnosti, které by opravňovaly postup dle ust. § 40 odst. 2 správního řádu. Uvedené ustanovení obecného předpisu upravuje počítání času v případech, kdy je provedení určitého úkonu vázáno na lhůtu, a kdy vzniknou pochybnosti ohledně počátku běhu této lhůty, popř. zda bylo podání učiněno poslední den lhůty apod., tedy v případech nepochybně doložené skutečnosti, že podání bylo učiněno, pochybnosti vznikají toliko zda bylo učiněno včas. Nelze se jej však dovolávat v případě, kdy vůbec není doloženo, že účastník žádost skutečně podal a kdy dokonce sám účastník pouze obecně, nadto i sám rozporně tvrdí, že učinil pokus (pokusy) podat žádost, ale nebylo mu podání samotné přijato, a tvrdí tak sám, že k podání žádosti příslušnému úřadu fakticky nedošlo. Správní orgány proto ani nemohly za daného stavu žádost žalobce evidovat a nemohly prokazovat „opak“ v intencích uvedeného ustanovení.

K námitce žalobce, že se správní orgán nevypořádal s jeho námitkami a odůvodnění rozhodnutí nemá náležitosti dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu, soud přezkoumal vyjádření účastníka řízení k podkladům pro rozhodnutí ze dne 9.10.2009 a usnesení Inspektorátu cizinecké policie Brno ze dne 15.10.2009. Žalobce v tomto vyjádření pouze nabídl shora uvedenou konstrukci ohledně údajného připuštění správního orgánu, že se žalobci na přelomu ledna a února 2009 nemuselo podařit podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a navrhnul, aby byl připojen spisový materiál Inspektorátu cizinecké policie Brno vedený pod č.j. CPBR-8749/ČJ-2009-064061-SV. Soud má za to, že správní orgán postupoval v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu a s uvedenými námitkami žalobce se dostatečně vypořádal. Žalobce neustále operuje pouze s pojmy, na podporu svých tvrzení neuvedl žádný konkrétní důkaz, a ani žalobcem již zmiňovanou ne vždy korektní evidenci podání žádostí u správního orgánu nepodložil žádným listinným či jiným důkazem. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, byť nikoli s konkrétním odkazem na žalobcem označený případ, žalovaný uvedl, že v daném případě nejsou o datu podání žádosti (rozuměno až 3.9.2009 poštovní přepravě) žádné pochybnosti a šetřením nebylo zjištěno, že by účastníkovi řízení nebylo umožněno podat žádost v zákonem stanovené lhůtě a poukazuje na to, že v daném případě ze spisového materiálu, ani evidenčních systémů neplyne dřívější podání žádosti a že ani účastník nedoložil žádný doklad na podporu svého tvrzení (např. kontrolní ústřížek s pořadovým číslem, který by prokázal, že se účastník řízení dostavil v jím uváděné době k orgánu I. stupně a žádost podal). Soud neshledal uvedené odůvodnění ve vztahu k námitkám žalobce nedostatečným. Pakliže žalovaný tvrzení žalobce o takovém nepřipustném postupu správních orgánů vyhodnotil ve vztahu k tvrzením žalobce ve vyjádření ze dne 9.10.2009, v protokolech a v odvolání, a vycházel ze zjištění ve svých evidencích, včetně vyjádření obsaženém ve sdělení žalobci z 16.9.2009, nelze mít za to, že nezjišťoval, zda žalobce žádost podával a že byl žalobce zkrácen v právech. Oproti žalobcem tvrzenému postupu pod č.j. CPBR-8749/ČJ-2009-064061-SV, je v daném případě zjevné, že žalobce nedisponuje žádostí vrácenou mu obdobným způsobem tj. že by žádost byla neprve přijata a pak vrácena žadateli s odtrženou částí, na níž bylo podací razítko, jinak by jistě takový originál žádosti již od počátku řízení předložil (popř. jej předložil již v době, kdy s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, následně zastavené z důvodu aplikace ust. § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

K závěrečné námitce žalobce, že rozhodnutím žalovaného byla zasažena ústavní práva žalobce, pak soud pouze dodává, že neúplně citovaný judikát sp. zn. IV. ÚS 324/96 se týká zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku a druhé dva sp. zn. Pl. ÚS 26/07 a sp. zn. 57 Ca 34/2009 správního vyhoštění a jako takové dle mínění soudu s předmětným řízením žalobce absolutně nesouvisí a proto se jimi ani nezabýval. Jen na okraj pak dodává, že zástupcem žalobce citovaná práva na život a zákaz mučení a krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení... atd. jen těžko mohou reálně nastat v případě zastavení řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu opožděného podání žádosti, nehledě na to, že zákon o pobytu cizinců v ust. § 179 odst. 2 jasně stanoví důvody znemožňující vycestování. Hmotněprávní dopad do práv žalobce, jako cizince pobývajícího na území České republiky v době vydání napadeného rozhodnutí pokud jde o jeho soukromý a rodinný život nelze shledat, když řízení o správním vyhoštění předtím probíhající bylo zastaveno s odkazem na ust. § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, za neoprávněný pobyt na území od 15.2.2009 do 29.7.2009 byl žalobce již postižen projednáním přestupku, následně pobýval na území na základě výjezdního příkazu až do 12.9.2009; institut povolení dlouhodobého pobytu z důvodů původního (studium) pak není jediným titulem, na základě něhož může být další pobyt žalobce na území povolen, má-li, jak tvrdil v protokolu z 11.9.2009, vztah obdobný vztahu rodinnému s občankou České republiky (družkou L. Ř.).

Ze všech těchto důvodů tedy soud neshledal námitky žalobce opodstatněnými a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů řízení mu proto nepřísluší, žalovanému pak nad rámec běžných činností náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6.února 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu